

AVA

NÚM. I

REVISTA + D'ARTS + I + LLETRES

XXXXXXXXXX SUMARI XXXXXXXXXXXXX

Crida als Companys: per Emanuel Alfonso.—A vosaltres, per en Joan Oller i Rabassa.—Del roser de tot l'any, per Jacinto Verdaguer, Pvre.—Fragments d'un llibre íntim, del cor al cor, per Ramón Suriñach Senties.—** per Xavier Viura.—Della, per Josep Carner.—T' estimo, per Angel Montanyà.—Preludi d'un aplec de balades del Montseny, per Antón Busquets i Punset.—Animiques, per Rafel Folch y Capdevila.—Al amor (oració): per Santiago Rusiñol.—L'espantador, per Apeles Mestres.—El bes de gel, per Narcís Gili Gay.—Fulles descloses, per Pere Prat.—La barricada, per Joan B. Forn.—La festa major, per Josep Bas.—Cleòpatra, per Xavler Zangolita.—*Pintura*, per M.—*Música*, per Josep Bas.—*Bibliografia*, per A. Maseras.—*Revista de Revistes*, per Em A.—*Noves*.—*Anuncis*. * * * * *

Redacció i Administració: Concell de Cent, 298, 3.er 1.^a

NOVEMBRE 1901

10 CÉNTS

ELS TALLERS DE LA FOTOGRAFIA

R. AREÑAS

han suferit una gran i valiosa reforma quedant en primera ratlla,
puig en ells hi han dependencies i aparatos especials pera tota
classe de treballs.

PLATINS — BROMURS — PORCEL-LANES

CARBONS — ALBUMINA — ACUARELES

RETRATOS PINTATS AL OLI — PASTELS

Carrer del Hospital, n.ºs 27 i 29
BARCELONA

ALEGRET, S. en C.

Rambla de les Flors, 30

BARCELONA

~~~~~ CAMISERÍA

GENRES DE PUNT ~~~~~

~~~~~ CORBATERÍA

AUBA

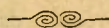
Revista mensual d'Arts i Lletres

CRIDA ALS COMPANYS: PER EMANUEL ALFONSO

Som els crehuats d' unes noves crehuades desitjosos de conquerir no la ciutat divina posseïdora del sepulcre sagrat, sino la tomba ont tenen enterrada a la Bellesa, els eunucs cada-vèrics de la Vida i ls gnomos raquitics de les Arts. I hem d'anar a aquesta tomba envollada pels esperits malignes, cantan cançons heroïques que ls espantin, cançons plenes de goig i d'alegría que ls fassin tremolar com els petons del sol sobre les aigües. I hem d'anar plens de riure; nostres rialles s'han d'escampar pels aires mages-tuosses i han de fer entreveure als malignes esperits entre ls monòtoms núvols blau-cendrosos un cel d'or i de porpra..... I les espases que am nostres braços forts enlairarem semblaran l'argentada cabellera d'una donzella folla que desitja cercar a son aimant entre les runes de senyorial castell; i plens d'amor i fe, i ubriagats pels vidrosos perfums de l'esperança pujarem el camí que dú a la tomba am els fronts coronats de raigs de sol... I tornarem triomfants o be vençuts, prò ls nostres esguards avui infants, deveniran seriosos, reposats com l'ale de les altes montanyes venerables, mares dels joves rius; deveniran olímpics com els cants de les llegendes santes, milenaires. I tornarem contents; si no ondeja pels aires la bandera d'armini brodada d'brillans i esmeraldes

ondejarà pels aires la de porpra ont lluirà la llegenda mil cops santa dels joves estimants de la prímpcesa de cabells d'or i mel i llavis roigos, de celles sonrients i linies verges...

Veniu volguts companys, anem a deslliurarla a la prímpcesa, anem a deslliurarla del blanc marbre que dorm a sobre seu, com el misteri sobre ls pobles antics, sobre ls bells tronos d'imperis grans i rics. Veniu volguts companys; sobre ls sepulcres sants dels vostres pares troqueu am el puny clos perquè s desvetllin del dormir de la mort. I com nous cavallers de la llegenda demaneu los les espases sagrades i ab elles conquerireu la tomba desitjada. Pro avans de començar la heroica guerra bessem la humida terra ont reposant els ossos cassi pols dels nostres avis.

A VOSALTRES

PER EN JOAN OLLER I RABASSA (1)

Companys:

Parlar d'Art, aixís, entenent la paraula en tota la seva extensió, parlar d'Art, sigui la que s vulga de sas cinc branques, parlarne lliurament, sense restricció de cap mena podent indicar opinions propies, acceptar afirmacions més o menys demostrades, aplaudir lo qu' un hom creu digne d'esser aplaudit censurar lo que s creu censurable;

(1) Parlament llegit per son autor en la vetllada inaugural del present curs, al *Art i Patria*.

AUBA

parlar d' Art d' aquesta manera, ab llibertat, sembla una cosa molt senzilla favorida pera donar lloc á estenses e interessants estudis; més jo crec que no es aixís. Pera mí parlar d' Art, entenent la paraula en tota la seva extensió es casi be un impossible.

¡Ab tot quanta, quanta gent trobareu que cada dia vos parlan d' Art! Citém a en Pere o a en Pau qu' avuy el trobeu a la sortida d' un concert discutint entussiasmat si ls violins han accelerat el compás o si aquest o aquell número tenia d' esser tocat ab més foc o ab menys forsa demá el veeu, ab el mateix entusiasme davant d' un quadro, fent notar a un company seu (que per regla general sempre l' escolta embadalit i badant boca), fentli notar els desencaixos o les mentidas de color o la falta de llum... i al cap de pocs dias el torneu a trobar, al sortir d' un estreno, i el sentiú igualment garlar descobrint defectes i equivocacions a l' obra, i di defectes o equivocacions perque, casi sempre, aquets *xerraires d' Art* només saben o només poden veure la part dolenta o la part qu' ells creuhen dolenta de les obres... I es mes, de les obres de casa, perque les estrangeres ¡oh les estrangeres totes son admirables!

Parlar d' Art d' aquesta manera, fent penyes en els cafés, rotllos a les sortides dels teatres o bé parlarne ab un company que casi no ns entengui, si que resulta senzill pero també... també molt esposat. Al menys segons el meu modo de veure. Desgraciat d' aquell que l sento parlar de tot ab frases fetes i exclamacions desentonades en un café o a la porta d' un teatre, potser exagero, pero me cau en gracia i ja m teniu que no m passa obra ni obreta de la que jo no li demani l seu parer. M' interessan molt les opinions dels *xerraires d' Art*, perque a vegades

son tan magnífiques, enclouhen una candidesa artística tan gran i surten de la boca pronunciadora tan amplement infladas i vestides que l desajustat resulta ridícul, cómic i distreu... ¡Pobres *xerraires*, ab una frase se despullan, pérden tota defensa i s reduheixen a rés... a sers qu' han de fer riure!

Pero are recordo qu' un dia, tenint una conversa ab un *xerraire* tant i tant va apurarme que a la fi, tot fent brometa pera girar la conversa doncs les enfilavam per mals camins, vaig dirli:

—Noi, jo t' asseguro, que si estés a la meua ma poder modificar el códic, hi posaria un article, en el que s castigues ab una bona multa a tothom que parlés d' Art, sense entendren.

El *xerraire* va mirarme sonrient i fent la frase va respondrem.

—Tu ja fores pobre... ¡Tantes i tantes n' hauries tingut de pagar de multes!

Vaig pensar uns quans días aquesta resposta. I casi casi puc dirvos que m vá mitj convince. Algunas voltas també jo havia caigut en la *xerraireria* jutjant i discutint quelques obres poc ben estudiades o mirantles ab exclusivismes i apassionaments molt propies d' un garlador i gens armónics en una persona que no vol passar per *xerraire* artístic. Desd' allavors, desde l dia que m vaig convince de que l silenci es una gran virtut, vaig ab la por al cós, com vulgarment se diu, sempre que s tracta de parlar d' arts que no siguin aquella a que jo m dedico o be quan se tracta de parlar de coses poc conegudas pera mí.

I no m digueu per aixó que soc un espantat, digueume que só prudent, si voleu massa prudent.

I are, conseqüent en la meua prudencia, ja m guardaré de parlarvos de literatura, perque m veuria obligat a

ferme enrera i deixar pas a las opinions dels altres.

I aixó ¿sabeu perquè? perquè es bastant limitat el nom d' autors que jo conec i per lo tant molts pocs podria parlarvos sincerament. Al crític lo que s del crític i quedi per ell aquesta feina.

Os vull parlar d' altres assumptos. Parlaré de nosaltres, dels joves. Materia alegre i bonica per tractar.

Joventut!... Joventut es el matí de la vida, es frescor, es alegria. ¡Salve a la joventut! Salve a la llum qu' escaixant les tenebres avisa l novell día, joventut es primavera, es sol, es aire, es amor, es bonesa... ¡Tots som joves!... ¡Tots sentim en els cors sonriure les esperances falagueres, tots sentim vibrar l' alegria en nostres venes, tots vivim mes dels somnis que dels recorts; tot som poetes! La poesia es ab la joventut; allà ahont va la joventut esgallengera, llevant rialles clares, cloguent besos d' amor, semblant promeses allí hi ha la poesia blanca de la vida.

¡Som joves! Nostres sentiments son generosos porque la vida ns sobra i podem aixecar els ulls pera mirar enllà... ben enllà en les regions del pervindre plenes de blanques esperances. No ns cal pas guardar res porque tot ho hem de tenir al arribar el pervindre que ns espera; no sentim la cobdicia porque no podem pensar ab un demà tot negre, nostre demà sempre l veiem plé de llum... I avancem, avancem pera arribarhi, avancem per una pènta ràpida i empenyentnos correm adele-rats. Si un de nosaltres cau i s queda enrera, li cantem una absoluta entre rialles, li fem un trist «adeu» i seguim avançant entre gatzara. La joventut prest tot ho olvida.

Companys, ¿no l' heu sentida mai la joventut a vore vostre? Ahir jo en

somnis la vaig veure. Era al mij d' una gran plana sembrada de marguerides i roselles... ¡Feia sol!... ¡tot plé de sol!... La vaig veure venir corrents, corrents... casi volant. Es hermosa donzella que no porta vestits; es rossa i du ls ulls sempre tancats, com si fos cega. El sol, i donant de ple en ses parpelles roses les fa devenir transparentes omplintli ls ulls de resplandors enllu-hernadores; la donzella canta i riu trespant per la gran plana, sempre cullint flors que tot just ja olorades deixa caure... ¡Talmen sembla una boja!... Mes deu ser adorable aquesta boja quan vaig veure que la seguien caminant d' esquenes i arrossegantse per terra, vells agitats de testas despullades i barbas blanques i empobrides, contemplantla ab ulls encesos per un desij de carn. Ella rient fugia ben lleugera.

La joventut fugia, llençant flors, casi be n' olorades; flors mes tart recullidas, pel vell habitador dels boscos centenaris, temples del repós i la meditació. El vell cullia aquells recorts de la joventut fugida, ab mans tremoloses d' emoció; besava amorosit les flors que poc avans jeian, ja arrencades, en el camp de la vida i respirant tota la seva olor, marxava pensatiu.

Aixó es la joventut. Passa depressa arrencant flors qu' encare no les ha vistas i olorades les llença per marcidadas. Corre molt, corre molt pel camp de la vida sens aturarse en lloc. Ho vol coneixer tot i tot la cansa.

Jo la vaig veure en somnis a l' hermosa joventut, la vaig sentir passar a vore meu.

Desd' allavors molts cops he pensat ab els joves poetes. ...¿Vos estranya?... Es que segons el meu modo de veure hi han molts joves poetes que no son joves o s' apartan de la joventut i... i... segons frase den Daudet, casi m'

AUBA

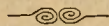
atraveixo a dir que no deuen ser poëtes perque, deia el novelista francès, que el poeta no es mes qu' un infant ab la rahó d' un home.

Fet aquest a part, que no se si ha vingut gaire be, ja puc anar seguint.

¿Qué som els joves? (no rigueu, vos parlo ab tota franquesa). Pera mí som fruites verdes, som esperances, nom molt bonic pero que no passa d'esser bonic, som arbre tendre que no pot donar bons fruits.

Un pajés que té un planter de perers joves, veureu que se l contempla ab ull despert, mentres exclama. ¡Quin fruitadar que n surtirá, i ls rega i cuida pera que creixin ab ufana. Els nostres pares, potser cegos per l' amor que ns tenen, sentireu que diuen. ¡Puja una jovenalla qu'ha de fer tro-nar i ploure! Pero mai un pajés vos haurá dit que l planter jove, entenent per jove el qu' encare no ha obtingut son complert desenrotllo, li ha donat molts i bons fruits i observeu, que aclarits, pera no dir aclaridissims son els casos d' artistes qu' hajin fet una obra ben equilibrada, una obra mestra, durant sa joventut com observeu també lo aclarits que son en l' historia els noms dels joves que s' hajin fet célebres en el sentit que s vulgui.

(Seguirá).

DEL ROSER DE TOT L' ANY

Bevia l' amic en la font del Amat e embria-gués d' amor.

R. LLULL.

Amor, amor, amo
tant mateix m' ha vingut ta rierada,
omplint mon pobre cor
com la tendra poncella de rosada.

Ja tinc dintre mon pit
a Aquell que, dalt, en les altures veia:
ja veig el Sol eixit
de qui la Estrella heralda me somreta.

* *

Deus, Deus meus.

*Dia sens Sol, vesprada sens estrelles
son, si no us veig entre elles
Senyor, mon dolç Amor,
llum de mos ulls, cançó de mes orelles
delicia de mon cor.
De mon verger aurífera monjoia
mon lliri i ma lliroia
ma celda i mon jardí,
de mos somnis florits Vos sou la toia
la perla de ma joia
ma perla i mon rubí.*

* *

*Volau, mos somnis, volau,
aucells de ma aucelleria,
perdeuvos en el cel blau
ja us vindré a cercar un dia.*

* *

*Essen vós Deu infinit
si m voleu d' amor encés,
¿per qué m dau un cor no més,
i encare un cor tan petit?*

*O bé l meu cor engrandiú
o daume l de tots els homes
¡feume un esbart de colomes
que en vostre cor faça niu!*

* *

*Gloria Stellarum
Eccle. 43-10.*

I

*Era nit quan—Vos nasquereu,
les estrelletes—de la blavor
sobre l' estable—passar vegereu,
entre vols d' Angels—cantant á chor.*

II

*Quan espiravau—era de dia,
sols per no veure-ho—s' aclucá 'l sol:
la blanca lluna—negra sortia
com una reina—que s posa dol*

III

*Ab ulls hermosos—que sempre reien
mirar volgueren—també ls estels,
al del Pessebre—quan morir veien
¡ai! se n' anaren—plorant pels cels!*

* *

*Per qui del mon se desterra
fins a arrencarsen d' arrel,
l' a-Deu-siau de la terra
será l Deu-vos-guard del cel.*

JACINTO VERDAGUER, PBRE.

FRAGMENTS D' UN LLIBRE ÍNTIM

DEL COR AL COR

PER RAMÓN SURINACH SENTÍES

Mai l'oblidaré el jardí de la teva avia. ¡Tan espaiós qu'era, tan llarc! Ab aquells camins coberts de sorra i brodats de fulles que com arteries passaven per entre plantes i flors i arbres petits. I al últim de tot, aquells dos eucaliptus tan alts, tan alts!

Al entrar al jardí tenia sempre ganes de corre, i al arribá a la fi, enfilarme ab tú per un d'aquells eucaliptus cap al cel.

Com si tot el món no mes fos l'espaiós jardí de la teva avia, i ja l'haguessim vist.

I n'hi havien dos d'eucaliptus ¿t' en recordes? Un pera cada hù. Pero nó; jo volia que hi vinguessis ab mí pel mateix camí.

Un día t'ho vaig dir i t'vas posar a riure..... Fins allavores no m'vaig adonar de que aquells eucaliptus eren massa petits pera arribar al cel, i al véuret riure d'aquell modo, fins allavores tampoc me vaig adonar de que l'món no era tan sols l'espaiós jardí de la teva avia.

Sembla ahir i ja fa més de deu anys. Al morir ella jo vaig anar al enterro i tú restares adalt, prorant, ¡Pobrissona!

Era un Novembre; i quan van venir els capellans a cantar devant del bagul de la teva avia, jo, tot quiet en la espléndida entrada d'aquell palau seriós, estava trist... trist... Me semblava que cantaven també l'abandono, la mort del jardí.

I... ja ho veus. Tot s'ha perdut. El jardí, el palau. Ara s'hi aixecan cases i

cases de pedra. ¡De pedra. Vetaquí perquè serveix l'esperit modern. Pera aixafar flors i aixecarhi pedra.

Mira, Ninons: A Barcelona, en la ciutat, ja no n'hi ha cap d'eucaliptus.

Tot un día vaig passar buscant-ho.

Que n'heu haver mort d'avias com la teva!

Pero parlem del jardí que ab tanta il·lusió recordo.

Aquell sortidor.. . . .

Sí, sí, Ninons: j'hi vas quedar ben dormideta en el banc. ¿No 'l recordes? Sí, dona; era 'l banc que hi havia entre 'ls rosers, aquells rosers que ns donaren unes roses pàlides i grosses en les que hi podies amagar ben be la teva carona.

¡I es clar que t'vas quedar dormida! ¡Com que havíem jugat tan aquella tarde!...

I s'feya fosc. Jo t'vaig deixar, enfadat no sé perquè, i m'estava adalt distret, mirant com el teu cosí i en Carlos jugaven al billar.

L'avia 'm va preguntar per tú i m'envià a buscarte.

Era tart... ja fosc.

I t'vaig trobar dormida en el banc d'entre ls rosers. Eras més bofona!...

Jo vaig pensar, després de convèncem que dormies:—Ves si are s'hagués mort per culpa teva!—I m'va venir una pena.....

En un dels rosers hi vaig veure dues lluhernes.

Jo que sí, les agafo i te les poso als cabells.

Com que tens els cabells tan negres, brillaven més!...

Pero prompte les lluhernes s'amagaren entre ls cabells i jo t'vaig despertar.

Que t'creus que m'costà poc rato el dir-ho lo de les lluhernes?

Pero al últim t'ho vaig dir perquè

AUBA

m va fer por que a la nit les trobessis
al anárten al llit i podries espantarte.

I tú, bon xic esporugida, me vas
manar que les busqués. I vinga apartar
cabells i no les trobava. Qu' eran fins
els cabells, Ninons hermosa!

Allavors te vas posar nervioseta i
fugires al teu quarto pera despullante,
puig jurares que les senties pit avall.
I t esgarrifares...

Pero no les vas trobar.

Lo de les lluhernes me va preocupar
molt, molt!

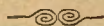
I una nit d' hivern, al mirarte en les
mitjes fosques del menjador, perque
l'avia en la regia poltrona no s troba-
va be i la llum li feia mal, vaig veure
brillar els teus ulls negres... ab una
claror que jo havia vist un altra ve-
gada.

I vet aquí que vaig pensar que tal
volta les lluhernes s' havien amagat en
ton caparronet alegre i miraven per les
nines dels teus ulls.

I al confiarte el meu pensament, sé
que s van trobar nostres mans ami-
gues. ¿Te 'n recordes? i t vaig dir que
t' estimava.

I... ja ho veus, Ninons, si t' hi es-
timat!

Octubre, 1901.

* * *

—FEUME UNA GRACIA DE CARITAT.—

Paraules que soc sentides
en eix jorn hivernal,
han sigut per mon cor tant acullides
que l'han omplert d'un goig primaveral;
i al vellet de mirades entristides
un' almoïna mon cor l' hi ha donat,
en ses mans esllanguides
l' almoïna de mon cor hi ha relliscat
—QUE DEU VOS PAGUI LA CARITAT—
ses paraules benehides
m' han omplert de santedat.

XAVIER VIURA.

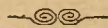
DELIA

Perque l' brillant Catullus
en una poesia
llohava sa bellesa
gojosa somrigué,
mes mai pogué l poeta
rublí la seva aimia
de la brillanta flama
d' amor que l' encengué.

I un jorn morí Catullus;
també li arribá l' hora
marcada en l' inflexible
rellotje de la sort,
i un cortesá al saver-ho
digué confós:—Senyora,
avui el gran Catullus
vostre poeta, ha mort.—

I la esplendent Delia
tot duna recordant-se
del malhaurat poeta
digué ab desdeny injust
alsant sa hermosa testa
i en son espill mirant-se:
—¡Ha mort! ¡Pobre poeta!
¡Tenia molt bon gust!—

JOSEP CARNER.

T' ESTIMO

Vas dirme la paraula lluminosa
ab tota l' emoció del teu esprit;
s' esvahiren les ombras de la nit
i va flori l' aubada esplendorosa...

Tota tu vàs semblar-me més hermosa
i tot jo m vaig sentir rejoyenit,
qu'avans d'aquell moment tant pres-
[sentit
haviem fet la vida ben boirosa...

Oh, repeteixem la paraula santa,
que sempre, sempre més la vull sentir
doncs el silenci del amor m' espanta...

Oh, repeteixem aquell mot diví,
dolça promesa de cançó vibranta,
seguretat del teu repós en mí...

ANGEL MONTANYA.

PRELUDI

D' UN APLEC DE BALADES DEL MONTSENY

Quan arriba l temps florit
de la primavera
la montanya del Montseny
se vesteix de festa.
Se vesteix de raigs de Sol
que sos cimalls trenca
com els caramells de glaç
de la roca esquerra
caramells que s tornan fonts
llacs i torrenteres
que s' eslumban rodolant
a la plana gEDA
i al cap-carlos tot hi riu
am aires de festa.
Les flors tendres van obrin
ses calcers, despertes
que ls anima am reflets
gentil cadarnera.
Cadarnera del bon temps
les roses saguejen
sombrient als llesamins
i clavellinres
que pels marges del torrent
llur flaire esbargen.
cantant l' himne del amor,
que la primavera
voluptosa va mostrand
ses gales eternes.

—
Oh! montanya colosal
de la patria meva
vesteixte de raigs de sol
que 'ls pobles del vol
ten diuen la reina.

ANTÓN BUSQUETS I PUNSET

ANIMIKUES

I

Avans, molt avans de veuret,
ja sabia qui erats tú,
ja t' havia vist mil voltes,
no sé ahont, ni se ab quins ulls.
No sabia ma estimada
si erats aprop o erats lluny,

peró de que t trobaria,
ja n' estava ben segur.
I al trobarte vida meva,
vaig parlar ben resolut
per xó, perque avans de veure-t
ya sabia qui erats tú.

II

Dihente amor d' ullets de seda,
al mati t' hi saludat,
i la seda humitejantse
m' ha tornat el Deuteguard.

De les llagrimas caigudes
ni una sola n' hi plegat;
la resposta qu' esperava
no era pas la de plorar;

Mai plorant, jo dolsa vida
volia ser contestat,
ab un abric de la seda,
d' aquets ulls qu' hi saludat.

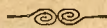
III

Se m podrà estroncá l doll de poesia
si t' allunyen de mi,
peró l' amor que ns varem jurá un dia,
aquét no pot morir.

Podré acabar la fé que van donarme
mons passats de son Deu,
mes rés are ni mai podrà acabarme
la fé del amor teu.

Acabaré la vida una vegada
perque ha de esser així,
pero cor meu, l' amor, la fé jurada,
no podrà mai morir.

RAFEL FOLOH I CAPDEVILA.

AL AMOR (ORACIO):

PER SANTIAGO RUSIÑOL

L' oració del amor tots l' hem resa-
da, al fons del cor. L' anem resant, a
lo llarc de la vida, cada dia un granet *de rosari*
del rosari dolcisim, fins a la mort.

—
L' anem resant quan neix la prima-
vera, i a la tardor; quan l' istiu ens
halena i l' hivern ens decanta; quan
clareja l' aurora o al fons del cor del
home ve la foscó.

AUBA

La resem a tot' hora que l' anima 's
desperta per alçar el vol; per juntar-se
i niar sota una sola branca; per dar
vida a la vida i fer granar la terra a la
claror.

L' oració del amor tot lo del món la
resa en la viudor; la terra resa als nu-
vols, i els nuvols a les serres, les ones
a la platja, i la platja a l' escuma de
salaborr.

Les blanques papellones, volant apa-
rellades, resen d' amor; resen besant-se
al gronxament del aire, i a cada bés que
resen a l' ombra d' una planta neix una
flor.

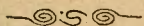
Els aucells en els boscos, sota la nit
serena, canten llur plor; i d' aquell

plany, fet de sospirs i resos, altres au-
cells i altres sospirs ne neixen, resant a
chor.

El reso de les plantes que l' oreig se
n' emporta és la llevor; és la llevor d'
amor que altres plantes esperen per
estrenyer amb els llavis i cloure les co-
roles amb un petó.

Com l' auzell i la planta, el vent i
les onades, resem l' amor; vivim ilusio-
nant-nos en l' eterna abraçada, que del
fons del engany que l' amor ens prepa-
ra surt la claror.

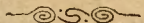
L' oració del amor tots l' hem resa-
da, al fons del cor. Anem resant, a lo
llarc de la vida, cada dia un granet del
rosari dolcissim, fins a la mort.

L' ESPANTADOR

*¿Hont va la nuvolada tenebrosa
que frec a frec dels camps
travessa l cel, feixuga i pavorosa,
prenjat són pit de calabruixa i llamps?
L' assoladora brisa de Novembre
cruia en l' arbre desfullat,
i l bon pagés ab mà cansada sembra
grana i mes grana en l' ample camp llaurat.
En tan, moventse ab convulsions estranyes,
s' aixeca al mitj pel camp
l' espantador, de pellingots i canyes,
que afronta al vent i desafia al llamp.
Pero l' auzell sab que aquell bras que brega
ni es un bras ni fa mal,
i apenes veu el sembrador que plega
comença dintre ls solcs la bacanal.*

APELES MESTRES.

EL BES DE GEL, PER NARCIS GILI GAY

I

El jardí es trist, es un d' aquells jardins que a meditar conviden; es un jardí tot plé de xiprers alts i voltat de rosers blancs.

I ab ses mans blanques, com dels rosers les roses; la viuda cuida del jardí.

Al vespre—al anunciar-se la nit fosca de misteris plena—ella, la viuda, la dona que un jorn fou estimada per un donzell hermós com el mateix Apol i bó com Job, passeja bona estona tot recordant els jorns que l passeig junt ab ell fehia.

Talment 'dirian al veure-lo ab son trajo negrós que s la Tristesa donant toms pel jardí.

II

A la viuda, l' estima un home jove un home plé de vicis i amant de les disbauxes.

I ella com del mal esperit d' ell fuig.

No oblida pas a son volgut espós, el que un jorn va fruhir d' aquella dona que plorant va vivint, viu i sospira!

I l' home a la viuda vol veure en plena nit, al mij del jardí trist tot passejant-se.

III

I en una quieta vetlla, per entre l fosc fullatje l' home cap a n' ella avançá i un bes va ferl-hi als llavis.

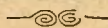
I al sentir-se la dona l bes d' un mal factor cridá fort i l' home esporugit fugí.

I la viuda trobant-se sola i trista, trobant-se profanada i recordant-se d' ell, de son espós hermós com el mateix Apol i bó com Job, se lleusá dintre l llac.

I les aigues van besar eb un bés per el rostre blanc de la dona fidel besada

AUBA

per un home amic de les disbauxes i dels vicis, besada ab bes de gel...

FULLES DESCLOSES, PER PERE PRAT

Recordo aquells dies tan tranquils, que lliure ma pensa de meditacions m' abandonava per complert en braços de l' al-legria, d' una al-legria esbojarrada i cínica...

Veia la vida como una realitat, plena d' il·lusions i esperances... ¡Oh! primaveres, us veia esplendoroses, radiants; les vostres flaires ubriacaven la mev' ànima inconscienta...

Cor meu; polç vil que bateses en mi, impulçada per la força del desvari en mon somnit: volies enganyarme!

Contemplo avui la passatjera primavera, i no experimento mes que una sensació de tristesa que m reconcentra en mos pensaments i recorts...

Jo no us veig primavera, vestida de colors i embolcallada am flaires gaies i esplendentes: vindrán els vents glaçats de la tardor i les fulles seques rodolarán per terra, deixant les branques despulades, ploroses, tot esperant la mort de la vinente fruhida...

Aixeco ma testa al horitzó, i veig obscura, negre la volta inmença i a través de ses tenebres hi esdevino una altre vida que será eterna...

Jo no sento el vigor de la meva juvenesa... Mes sangs no bullen xardoroses sota l vigorós alé del començament de mon somni... Sento fondrem, desferme lentament com van fonent-se ls glops de la nevada, mes l' aigua s' evapora, enlairant-se a regions que jo sento...

Disfrutáu, goséu, amics meus de la que vosaltres en dieu vida; fantasieu am

AUBA

primaveres que no fineixin mai....
Aquesta la trobareu al despertar...
Jo també vull gozar-la la Vide...

... A través dels arbres moribonds i de les fulles y herbes mortes, hi vist el sol enfonsant-se pels espais a llençar sos raigs enganyadors per altres terres. La volta era grise i entre les boires que vagaven a mon entorn començaven a ovirarse les esteles del infinit.

Derrera un serrat vegí dosombres que s'anecaven ufanes en mij de la foscor, com si fossen espectres de somnis paçats.

Ben prompte ovirá dos xiprés frondosos enfront d'un tros de terror voltat de blancs murs: era la manció dels que ja no sommien...

I els xiprés eren plens de fulles; no s'han assecat a impuls del despulladient tardorenc, perquè ls xiprés son símbol de una vida eterna.

Hi entrat al cementiri...

Les eures s'enrotllaven sorolloses per les tombes blanques i les ferestes reixes dels nitxos; els focs-follets dançaven per l'aire amagant-se després entre les semprevives; se sentien els creiximents de les fustes que tancaven els coços que s'han després del fluit de les visions, i que sens ell s'anaven tornant polç, se confonien a la terra d'una manera lenda...

... Llavors l'esperit, deixant abandonada per sempre la materia, s'enlaira a les fosques regions del nostre ideal, a aquelles regions infinites hont se d'una vida perdurable, verdadera, plena de cançons i d'hermosura...

... La vida que vosaltres sentiú no es més que una visió plena de sençacions d'esperances i de recorts...

LA BARRICADA,

PER JOAN B. FORN

I

Dins d'un carreró humit i fosc tan, que no mes hi entraba una ratlla de sol com una rialla, del jorn per un tros de terra sense adificar hi havia una taberna

El raig de sol que passaba entre dos cases mitj enrunades besaba de ple a ple les negroses parets de la taberna que descubreixen a trossos les pedres que les formen; com un pobre que ensenya ses magres carns pels forats de sos pallingsos.

En mij de l'entrada fosca com gola de llop i rematada per l'imprescindible rama de pi, el taberner estava mirant ab cara de satisfacció la tenda plena de parroquians ab sos ulls de fura i mirant a estones lo fons del carreró pera posarse mes alegre i feia cara de lluna cada volta que veia venir algún aficionat al seu article.

Llavors acompanyava a dintre al que arrivava i l'hi serveia lo corresponent vas de vi, en mij de les rialles, disputas, i tring de gots al caure sobre les humides taules; barrejant-si amb el reglamentari cop de puny de jugador.

Se respirava un aire viciat i tan carregat d'esperits que casi semblava boira per lo molt espés...

Allá se arreglava la patria i... es perdía temps.

Els dos amics aconsellaven ane n Pau, assentats vora la porta, destacan ses cares vermelles i lluentes pel resol del carrer, damunt del fondo de parets negroses... com de tartá...

S'havia de ser home una vegada a la vida... Are havien ells de fer la llei... No serien mes esclaus, be massa que ho havian sigut...

Ells venien del *meeting* i si en Pau

hagués sentit els discursos ja estaria convençut.

No hi havia mes remei qui tirarse al carrer...

En Pau es va convencer.

I els tres amics es van jurar fidelitat sellant lo pacte ab una copa del fort...

II

La ciutat fabril presentava trist aspecte.

Un rumor de tomba suplia al brugit dels dias de treball...

Ja feia massa temps que duraba aquell estat anormal de coses.

Les fabriques plegades; els civils patrullant pels carrers i els obrers esperant l' hora de dar el cop...

Per fi s va determinar assaltar una fabrica... En Pau també va ser dels de la colla...

Mes a la primera embestida van tenir que recular.

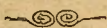
Llavors entre crits, corredisas i algun tiro se conseguí fer una mica de barricada ab les pedres que van treure del carrer i que ab un moment van quedar apilonades.

Parapetats aixis van fer cara a la caballeria...

Tembé hi era en Pau que no sabia lo que feya descarregant sense tó ni solta lo seu revolver; cego de rabia en mij del nuvol de fum que omplia 'l carrer i la cridoria de visques i moris de reglament...

Una gran quietut va matar el precedent soroll i en Pau es vegé voltat de civils que anaven sortin d' en mij de la fumareda que s perdia en l' aire.

Els seus amics i consellers l' havien deixat sol.

LA FESTA MAJOR,

PER JOSEP BAS

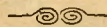
El cuarto era fosc, tan sols hi penetraba per las escletxas de la finestra una claror esmortuida, una claror que daba quelcom mes que la mateixa foscor; sols ab un recó hi habia un color diferent de tot lo del cuarto, era una taca blanca, era el jaç de la pobre vella, que s' estava acabant per moments. I ella mij ho desitjaba anarsen, doncs veia que en aquella casa era un destorb, era un arbre sens fruit.

Sa cara era groga i flaca ie mes semblava de pergami que de pell i carn, sos dits eran llargs i punxaguts, per sos ulls vidriosos deixaba entreveure la mort que nos era pas gaire lluny, i que a cada moment que pasava s' anava acostant mes depresa, mes depresa.

De prompte sembla que dintre el cuarto hi faltés aire, que dintre el cuarto hi hagués entrat un altre cos, pero un cos misteriós, un cos terrible, un cos que fa tremolá a tot-hom i que tot-hom a d' anar a parar a ses fatídiques i repulsives mans.

Ja no se sentia el respirá pasat i monoton de la pobre vella, ja tot habia finit per ella.

I allá den llá se sentian els vibrants acords de la nostre dança; era la festa major del poble.

CLEOPATRA,

PER XAVIER ZENGOTITA

Cleopatra la reina de l' Egipte i la hermosura, te ls ulls lluhents i ls llavis rojos... I l seu cos escultural de formes vincladices i superbes s' endevina a través de la túnica de seda i

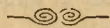
AUBA

or... I sa cabellera destrenada descendeix hermosament movable sobre 'l seu pit mij nú...

Riques sandalies a l' istil de les que usaven les belles cortisanes de la Roma antiga, clouhen sos peus rosats qu' enfonza en els brodats coixins i pells de tigre exteses en l' ample paviment de son palau egipci... I l seu cos esculptural i temptador se recolza voluptuosament ab moviments suavisims.

Al voltant de la bella sobirana en aquella sala de plers i voluptuositats, hont creman constantment les enervants essències d' encens i mirra, canten i dancen dones sensuais d' hermosos ulls i formes modelades... I llurs amples vestits de seda entreteixida en or i perles, s' imflen i torcen voluptuosament...

Cleopatra clou ses perelles i mitj s' adorm entre l' alé afrodisíac qu' exhalen els brasers d' argent... I en la seva somnolència entreveu el seu regne com planura d' or hont hi rellisca la llum i els arbres se cimbren al esbucfec d' un ventitjol suau i perfumat, entreveu el pais del cel més blau, de vegetació més verdejanta, de flors més belles i ans més hermoses, entreveu el pais del seu amor primer i de sa gloria... I Cleopatra la reina de l' Egipte i la hermosura s' adorm entre ls efluvís enervants d' encens i mirra.

DE PINTURA

Sens dupte que les innovacions ocorregudes al Art d' un grand temps ençà, li son altament ventatjoses en veritat, en força i en poesia. Y li son ventatjoses quand son pintors com en Mir els que l' innovan, quand son poetas d' anima sensible i gran, perquè en Mir es un gran poeta. Y ens caldria no més afeigir, que ademès de ser gran poeta és gran pintor, per dir que les

seves obres son filles d' aquestes grans deses, posant punt final sota d' aqueixes ratlles.

L' exposició darrera d' en Mir a can Parés, no ha sigut res més qu' el compliment de les esperances qu' ens deixà 'l pintor quand de nosaltres va allunyar-se. L' illa daurada la ha fet de model. I ell ens l' há mostrada tal com es, ab les seves aigües; els seus cels, ab ses roques fantasioses, ab sos crepuscles de sanc. I el seu pinzell ha sigut fidelissim: l' emoció no ha impedit la transmissió fidel, lo que no passa sinó als mestres. Perquè en Mir es mestre, per què 's l' Artista tal com ha d' esser per rebren el nom.

I no volèm tildar a ses obras d' osades, sinó que les considerarem una font de poesia, ont a través d' un anima sensible, hi veiem un gran colorista, hi veiem un devassall de colors harmoniament transportats de la mare naturala per un dels fills que més l' estiman, per què més la senten.

* * *

L' exposició d' en Barrau a can Parés no ha resultat pas lo que s' esperava. Hi té uns quands quadros, alguns d' ells grossos i trevallats, però no semblan tots fets per la mateixa mà. En l' unic que hi vehiem un artista es en el dels repatriats, si bé es faltat d' ambient per més que no hi manqui sol.

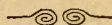
Les marines resultan mol bé de sol si be la mar no té l' colorit intens que fora de desitjar. Alguns retrats demostren les bones cualitats den Barrau. Es de notar el pati exposat plé d' una flaire humida i sanitoze, plena d' Art i alegria.

Hem de notar las ben deixadas teles d' en F. Mestres exposades també a can Parés, les que reputan a son autor el nom obtingut en diferents manifestacions.

* * *

Inagurat el més darrer el Círcol Artístic, va donar-nos una prova més de lo poc que val l' Associació, puig si bé es veritat que hi ha en l' exposició inagural alguns cuadros de valia, la major part donaven mostres de poca experiencia i art, i de poc sentiment o poesia, quines coses sembla qu' algunes, com les obres den Gisbert

volen tenir-les, sense lograr-ho. Sense justesa ni enteniment de colors, sense geni, sense potencia passen la major part dels cuadros inatvertits dels visitants. Fora de lo molt i bò que hi tèn en Junyent, de unes mostres den Rusiñol, Cases, Solá, d' unes notes acolorides den Solé, tot lo demès, si ben detallat podriem trovar-hi quelcom bò excusèu dir, que no està pas a l'altura de lo que el Círcol Artístic vol i deu significar, ni es aixó lo que debèm esperar dels que s' titulen entenedors, artistes i persones de gust.—M.

MÚSICA

El día quinze d' Octubre va tenir lloc al teatre Principal el segon concert de la Filarmonía en el que llui- ren ses grans cualitats els mestres Pugno i Crickboon fent-nos passar una vet- lla delisiosa que 'ns recordá el famós concert donat l' any passat per dits ar- tistes en el que juga principal paper la gran Sonata a Kreutzer, den Beetho- ven.

Al final del concert per correspon- dre al entusiasme del públic ens ob- sequiaren ab un temps de dita Sonata. Celebraríem que es repetís ben sovín semblants vetllades, amb elles guanya- ría la cultura de la nostre ciutat de gran manera.

El zetje del mateix va tenir lloc el concert Casals-Bauer. No cal dir si hi havien ganes de sentir-los; la prova es que l teatre Principal tingué un ple a vessar. En Casals interpretá la seva part del programa—no gaire be escu- llit—magistralment, mostranse com un dels millors violoncel-listes que 's co- neixen.

En Bauer-encare que el día avans havíem sentit en Pugno no ens va pas desmerir-se de la opinió que l'hi te- níam formada desde la Primavera.

Interpreta ab molt acert al progra- ma sen continuament aplaudides la major part de les obres, tocan per com- plaure al públic la célebre cavalcada de les Walkiries, que executa d' una manera maravellosa.

El diumenje següent donaren el se- gon concert sen sumament aplaudits.

* *

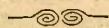
L' Associació Musical d' aquesta va organísá pèl día 23 d' Octubre un con- cert en el que hi prengué part un cuar- tet de solistes de la Scola Chantorum de París, nostre aplaudit Orfeó Catalá i una orquestra d' instruments de corda dirigida pèl mestre francès de dita esco- la Mr. Charles Bordes.

El programa fou sumament hermós doncs tot estava dedicat a la música clásica antiga. Els solistes careixen de veu, pero tenen una escola de cant exelent que supleix aquesta falta; de tots modos trobem que va ésser un gran disbarat que semblan concert es des en un teatre treient tota la fesomia clásica de dita música, cosa que ab una iglesia haguera resoltat molt mes.

L' Orfeó Catalá interpreta ab al- acert de sempre la segona part del programa cantant entre altres escu- llides cançons el *Domine puer meus*, del mestre Bordes— a qui 'l públic cridá, lo mateix que el mestre Nicolau autor de la *Mare de Deu*.

Al final de la segona part el públic comensa a demanar "Els Segadors," sent cantats i escoltats apeu dret perto- ta la mombrosa concurrencia que om- plía de gom a gom el teatre Novetats.

JOSEP BAS

BIBLIOGRAFÍA

PER A. MASERAS

LLIBERTAT!—Comedia en tres actes per Santiago Rusiñol.—Tipografia de «L Avenç». 1901.

Massa discutida és la personalitat den Rusiñol, per què nosaltres vin- guèm a posar o a treure arguments per definir-la.

Conegudíssimes son les opinions de la seva darrera obra, i casi creiem que el nostre criteri, dades les ocasions di- verses que ha donat el present llibre, per què la premsa n parlès.

Nosaltres, a fè d' imparcials el tenim d' analísar baix tres punts de vista, es dir, en el concepte literari, en el dra- matic i en el filosòfic. No l' analisarem per actes, per què creiem quen Rusi-

AUBA

fiol no ha escrit tres actes, sinó que ha escrit una obra.

I com a obra, ha procurat al fer-la fer-la redona, sencera, lligada en totes les seves desfiles, vestida d'un color de porpra, d'un color llampant propens a fer meditar i a fer riurer. Per què en el concepte literari no tenim ni l dret ni l'obligació de tatxar-li res; ans bè, tindria deservir-nos d'exemple i de mestre en Rusiñol, respecte an aquesta sátira llisquenta i fina i penetrant, no gens perifrastica, sinó llençada al bulto ab un vestit virolat ni massa xic ni massa ample. Les seves paraules son justes, els seus raonaments rahonats, i les seves sentencias son llençades en el precis moment en que tenen de ser-ho. En resum, l'obra literaria den Rusiñol té un *colorit* de frases magnífic, per demès armonic i penetrant, embalsamat d'una satira olorosa que l'embrauna tota.

Baix els conceptes dramatic i filosófic pot-ser no ens etivocariem si afirmessim que *Llibertat!* entra de plè en l'influencia ibseniana. Si bè regna en ella una perfecta armonia en el desenrotlló tè alguns passatjes convencionals i no massa poètics. Pot-ser es aquesta la falta més grossa que li hem endevinat.

En *Llibertat!* hi han trossos que careixen de veritat i bellesa; no hi hèm sabut veure-hi en ella el poeta ni l'artista, cosa que ns dol molt per què es lo que és verdaderament lo seu autor.

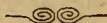
Si en Rusiñol ha volgut fer un obra filosófica l'ha errada. Aquell individualisme den Martinet es artificial a tot ser-ho, aquella *huelga* deixa molt que desitjar en quand a la veritat de la forma i la reunió del según acte la trovem massa forçada, malgrat lo bonica i ben escrita qu'está.

Però en resum, en Rusiñol no ha perdut en *Llibertat!* res de la seva fama. al contrari, ha deixat ben sentades ses cualitats d'afectista i autor de força, però les seves filosofies per lo convencionals no convencen.

Però per çó, no s'crigui l'estimat artista que l'censurèm. Pot-ser som més individualistes qu'ell pera deixar-lo en completa llibertat en les seves imposicions.

Tot lo qu'hem exposat podriem haverho dit en quatre paraules: l'obra ens agrada, però no en convens.

I no ens convenç per què es forçada, feta per força i pot-ser per aprofitar el colorit de les frases i els cops d'afecte teatrals. Però això es menguaria si trovessim en la darrera obra d'en Rusiñol lo que tant hi vam anyorar quand và estrenar-se; la poesia. Per què la personalitat d'en Rusiñol es la d'un poeta, no la d'un autor dramatic.

REVISTA DE REVISTES

En la *Revue Socialiste* del mes d'Octubre, tracta en Camille Manclair de l'obra social del art modern—esculptura, música i pintura; del teatre va parlar ja fa temps. La *Revue Socialiste*, com el seu nom ja ho diu, es la revista portaveu del socialisme intel·lectual i alhora polític francès. En cada número tracta del moviment social durant el mes, donant comte dels *meetings* socialistes i les vagues principals de França i l'estranger. Tracta també d'assumptes doctrinals i sos concells son escoltats per tots els partidaris d'una nova vida amb gran veneració. El seu aspecte exterior es força estètica i de gran serietat.

Va dir l'Ernest Vendrell en una conferencia, que n la Europa moderna, en la d'avui, hi han homes plens de Sinceritat i plens d'Esforç—amduas cualitats patrimoni dels héroes—homes que pensen per si sols, sense ajuda, homes lliures en mij de l'esclavitud, dels nostres dies; homes que viuen am totes ses pasions i que gandeixen plenament de la Vida; homes sense prejudicis, homes *grans* i plens d'estimació per sos germans.... I aquets homes diuen tot lo que pensen, ses paraules son plenes de Veritat, i els seus fets son plens de Voluntat. Son els descendents dels antics grecs.

En Camille Manclair no essent un geni com un Zola i en Tolstoï—el primer tipo representatiu, pera en Vendrell, de l'acció moral del nostres dies—es amb tot un socielec que val, possehit d'un gran amor vers els obrers

manuals i intellectuals, Totes les seves obres respiren entusiasme i bona fe; l'odi que te als burgessos es homeric; sa manera d'escriure es artística i clara i sas frasses son energiques i sense envollallar per les imatjes, amb tot i teni algunes que ns agraden.

Comença l'seu article—del que m'parlat ja avans—defençan als artistes dels que diuen que aquests fan obres d'art sol pels burgessos com si fossim als sigles mig-evuls o del Renaixement, en que ls artistes eran els costisans dels grans senyors i primceps. Actualment els artistes son obrers, obrers intellectuals, prò igualment dominats per les classes directrius, castes adinerades, anti artístiques, grolleres, i inutills per tot lo que no sigui fer diners. I se segons en Manclair es necessari destruir l'esperit que aquestes classes han escampat pel mon... Aquestes gents gandeixen elles soles de les Arts fent una acció immoral, perque l'Art es el somriure de la Vida moral i aquesta a tots somriu, com dona hermosa que regala son cos i sos expasmes a tothom que els desitja l'Art no es pas pera una casta, es pera tots els homes que ho vulguin recullir i que frueixin en sa contemplació, com els catòlics devant del Sacre Ofici de la Missa. I tot lo que impedeixi aquesta possessió de l'Art per tots, será pera n Manclair anti-humà i immoral.

L'art Modern tendeix a esser de tots; antigament, en temps de Lluís XIV se prohibí que les clases rurals i populars fossin l'idea de les obres pictoriques. En el sigle XVIII malgrat la Enciclopedia, el poble no es objecte de les arts, fora de pastorals idilis. L'Academisme persa grollerament sobre la França i els poders consular i del directori i el Imperi no lliuran a les arts d'aquesta tirania, d'aquest jou. I en el sigle XIX es cuan comença lo poble aesser l'idea de las obres artístiques, quadros, novelles, esculpturas i música. En Gustau Charpentier escriu l'opera *Louise*, en Zola *L'assommoir* en Rodin esculpi, i en Collet i en Menier pintan la gent de mar i de les mines. La pintura s'ha tornat ja social, els bons quadros moderns enclouen una idea socialista; totes les arts contribuirán al triomf de la Justicia...

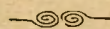
Aixó diu en Manclair: ses idees pot-ser siguin errades, mes deixen veura una ànima sincera, que segons en Carlyle es la primera virtut pera esser heroe.

—Es digne de llegir l'article den Vincent, al *Mercure de la France*, sobre la literatura catalana, en aquests derrers messos. En Vincent es gran coneixedor de nostre llengua i de nostres costums; coneix tot lo espanyol, i parlá a França de lo millor d'Espanya. Sense dir res de nou, ensenya als catalans que hi ha algú en el somniat París que parlá d'ells, que anomena ses obres i que aplaudeix els mascles esforços vers un art novell, hermós i ric.

—A Catalunya vam tenir dugues bones revistes *L'Avenç* i *Catalania*. La primera—en que escribien en Pompeius Gener, en Jaume Brossa, l'Alexandre Cortada i Guanyabens—sortí fins a l'any 93; la segona sortí el 98. Actualment sembla que la revista mensual *Pel & Ploma*, es la encarregada de la representació del moviment artístic catalá i *Juventud* del moviment politic i social.

En Santiago Rusiñol publica en la primera de las dues—en el mes de Setembre—un magnífic article: *La casa del silenci*, que aplaudim amb tot i veure en el seu fons quelcom de malaltia no ja de decadencia. En Rusiñol de mostra que 'l'seu geni literari encare creix, encare va enlairant-se i definint-se. Escriuen en el mateix número en Joaquim Manel Gay sobre 'ls teatres wagnerians, i en Vicent d'Indy sobre l tractat d'harmonía den Morera.

EM. A

* * *

Remerciém sincerament als que ns han ajudat en la tasca de preparar aquesta revista; are hem vist qui son els bons amics i ls bons companys i hem vist tota la grandor del Art anónim—d'aquest Art ple d'heroes i de martres, ont tothom pot entrar com va dir en Marquina en sa lloança.—Hem vist que ls bons amics son els que ajuden en totes ocasions, no 'ls que sen riuen de tot lo que no siguin baixos vi-

AUBA

cis gandits sense entusiasme i inconscientment. Aquestos *bons* amics tan sols ajuden quan es pera enfangar-se o depravar-se, quan es pera enlairar-se no ho comprenen.....;

...; I quan se ls hi diu ajudeunos amics a sentir la bellesa i a fer Art, riuen bestialment, no com persones: el seuriure no es el benehit per Zarathustra...

—
Fa unes setmanes que l mestre Henric Morera, se n' anat a Madrid, ont al Teatre Líric den Chapí, estrenará *L' Emporium*, ópera en tres actes. L' anada den Morera anuncia-da feia temps pel *Diluvio*, hasigut causa de que tothom parles-hi del seu catalanisme i recordes-hi el seu *Arbre Sagrat* i *Segadors*. No critiquem nosaltres an Morera; l' art—creiem—no te patria ni te odis Prò si molt estranyem que sa [primera ópera la estreni en un teatre ont mana l' autor d' aquells grans *esperpentos*—segons va dir en Morera temps passats—i devant d' un public en cultura musical molt inferior al nostre. (Número 2 de *Catalunya Nova*, publicació mensual, portaveu de la Societat del mateix nom).

—
Son els redactors d' aquesta revista, l' Alfonso, Emanuel; Bás, Josep; Doncel, Rossendo; Forn, Joan B; Maseras, Alphons; Prats, Josep M.^a; i Zengotita, Xavier.

—
Escriurán en aquesta revista, entre altres, en Carner, Puig Oriol, Josep; Gay, Joaquim Manuel; Montanya, Angel; Mestres, Apeles; Nogueras i Oller, Rafel; Ors, Eugeni; Oller Rabassa, Joan; Rusñol, Santiago; Viura, Xavier; Verdaguer, Jacinto; Ruiz Lopez, Rafel i Gili Gay. Narcis.

I procurarém que escriguin:

L' Iglecias, Ignasi; Masso Torrents, Jaume; Guimerá, Angel; Maragall, Joan; Pérez Jorba, Joan; Casellas, Raimond; Gener, Pompeius; Marquina, Eduart; Cortiella, Felip; Corominas, Pere; Cortada, Alexandre, Terri, Jaume; Planas i Font, Claudi; Tell, Guillém; Guanyabens, E.; Gual, Adrià; i Catalá, Victor.

El dia 2 del corrent va tenir lloc al "Art i Patria", una vetlla de tardor dedicada als artistes morts.

La vetllada fou una prova de vida de la entitat sobresurtin la poesia del nostre amic Suriñach, el tribut als artistes nacional den Busquets, la poesia el "Tisic" de l' Angel Montanya, i el recort als artistes desconeguts den Nogueras, que publicarem el número vinent.

En Via interpreta ab acert la part musical del programa, tancant la festa en Josep M.ª Roca ab un parlament sobre ls martres de nostra terra.

—
El passat Setembre morí a Manila el Dr. Agustí Alfonç Maseras, respectable i il lustre catalá nat a Falset, qui ha deixat am la vida una perdua irreparable a l' humanitat, puig el Dr. Maseras, degá de la Facultat de Medicina de Manila, president de la Junta de Sanitat de la mateixa ciutat, era persona a qui la ciencia deu innumerables treballs de sa feconda ploma; el doctor Maseras, fundá la prensa médica en aquellars regions i Orient; era individu de moltitut de corporacions filipines i extrangeres, colaborador en revistes mediques de Paris, New-York era estimadíssim en la ciutat de Manila, la que li ha donat una fama ben merescuda. ¡Llástima que no fos sino local, puig aquí, ben poca gent el coneixia! Sentim la mort del catalá ilustre, sabi doctor, i persona model de virtuts civiques. La mort se l' ha endut als 41 anys; en molt poc temps, va treballar massa. Acompanyém am el dol al seu nebot, el nostre estimat company Alphons Maseras.

—
S' ha constituit en aquesta ciutat l' Associació Wagneriana, am l' objecte de donar a coneixer el sentit filosofic de l' obra del gran geni alemany, i crear, al mateix temps, artistes aptes pera representarla a conciencia.

No cal dir lo molt que desitjem que fassi quelcom de bo, pera gloria del art i de Catalunya.

COLMADO VILADROSA

Passeig de Gracia, 75

BARCELONA

FÁBRICA DE DOLÇOS

LA PENINSULAR

Vda. de Josep Pont

Tallers, núm. 32.—Barcelona

LA CORBATINERA MODERNA

CHIC I ECONOMIA — CAMISES — CORBATES

P. Bastida Florensa

7, Canuda, 7!—**BARCELONA**

Pera aquestes èpoques del any, sobre tot á Barcelona ont desgraciadament abunden les febres infeccioses pera evitar el contagi del microbi del **TIFUS**, es molt recomenable l'us costant del

AIGUA D'AMER

(PROVINCIA DE GIRONA)

que'n tot l'any es una agradable agua de taula, i que reuneix ademés, un sens fi de propietats fisiològiques i terapéutiques.

VENDA AL DETALL:

APOTECARIS I CASES D'AIGÜES MINERALS

DEPOSIT GENERAL:

CASA JULI GAY & Co

Roselló, 121

AVISSOS

Els originals sense firma o am seudonim no's publicarán.

* *

Dels articles no mes son responsables sos autors.

AUBA

Revista mensual d'Arts i Lletres

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ

Concell de Cent, núm. 298, pis 3.er, 1.ra

PREUS DE SUSCRIPCIÓ PER UN ANY

BARCELONA, 1 peseta. PENÍNSULA IBÉRICA, 1'50

ESTRANGER, 2 francs

El número, 10 centims

PELS ANUNCIS A LA ADMINISTRACIÓ

15/63

FAYANS CATAIA

Objectes

Artistics
per Adorno
i Regalos
etc., etc.

Cerámica
Reproducciones
antigues

Urnfores
Plats decoratius
etc., etc.

GRAN VIA
N.º 289.

